

– Mit bánt meg a legjobban a pályafutásából?

– Hogy nem jöttem hamarabb Amerikába. Jó lett volna New Yorkban élni a harmincas években. Ha lefordították volna akkor az orosz könyveimet, az talán megdöbbenette és megtanította volna valamire a lelkes szovjetbarátokat.

– Származik valami jelentős hátránya a mostani hírnevéből?

– A *Lolita* híres, nem én. Én egy homályos, duplán homályos író vagyok, akinek nem lehet ki-ejteni a nevét.

M. NAGY MIKLÓS fordítása

NABOKOV DIÁKJAI KÖRÉBEN, 1948.

Néhány mártír meditációba merül, kezüket összekulcsolják a fejük mögött. Egyikük tompa tekintettel, reménnyel és gyűlölettel telve mered rám, a tiltott tudás forrására. Egy szemüveges lány az asztalomhoz lép, és megkérdezi: „Professzor, Kafka szóval azt szeretné, hogy azt írjuk... Vagy csak a kérdés első felére kell válaszolni?” A C mínuszok nagy diákszövetsége, a nemzet gerince rendíthetetlenül körmöl tovább. [...] Mikor elcsípem a nekem szegezett pillantásokat, a szemek rögvest áhítatosan a plafon felé fordulnak. Az ablakok bepárasodnak. Fiúk hámozzák ki magukat pulóvereikből. Lányok rágják gyors ütemben rágóikat. Tíz perc, öt perc, lejárt az idő. (Nabokov egy 1964-es interjúban a vizsgáztatásról)